

Pankki

Asioin hiljakkoin eräässä Venäjän Säästöpankin konttorissa. Olen käynyt siellä ennenkin sen hyvän sijainnin vuoksi. Tällä kertaa konttorissa oli meneillään remonttia ja huoltotyöt. Kahdesta pankkialista käytössä oli vain toinen ja neljästä kassasta toimi kaksi. Työpäivän jälkeen ihmisiä kerääntyi konttoriin nopeasti, pian heitä olikin jonoksi asti.

Venäjällä ja entisessä Neuvostoliitossa pankkialit ja postikonttorit ovat olleet aina todellisia tietolähteitä. Siellä jos missä tieto ja huhupuheet liikkuvat ja tarina kiertää. Ihmiset pyörittelevät asioita jonossa seisoessaan. Sumeilematta ruoditaan toisten ihmisten henkilökohtaisia asioita ja mielipiteet ovat vahvoja.

Asetuin jonoon ja odotin vuoroani. Kiirettä ei mihinkään, jono eteni rauhallisesti. Pian pankkisaliin ilmestyi yli kuudenkymmenen ikäinen mies. Hetken mies törmäili päättömästi yrittäen jokaiseen mahdolliseen väliin. Yhteenkään paikkaan häntä ei huolitettu. Mies oli aika pätkässä, jurri oli kova, mies ilmiselvästi päihtynyt. Jonossa tunnistettiin hänet, Slava (nimi kokonaisuudessaan Vjatseslav). Taivasteltiin miehen heikkoa turnauskuntoa ja kaatokänniä. Harvoin kos sitä sattuu, että mies astuu korkin päälle, ei se täällä mitään haittaa. Eikä se ole mahdottomuus. Alkoholia on saatavilla helposti ja meikäläisen mittapuun mukaisesti sitä on kaikkialla.

Pian kävi ilmi kuinka kiireinen tämä mies oli. Hän alkoi lyömään tarinaa ja ujuttamaan itseään kohti jonon alkupäätä. Se laitettiin merkille pahalla silmällä ja miestä alettiin ohjata topakasti jonon hännille. Siitä päihtynyt mies ei pitänyt. Hän tykkäsi huonoa, kun mielestään kiukkuiset ja äänekkäät mummelit alkoivat komentaa. Hän ei ollut tehnyt mitään luvatonta. Suukopu yltyi äänekkääksi ja sanansäilä löi kipinöitä.

Lopulta asiansa etenivät niin hyvin, että hän pääsi kuin pääsikin jonon keulille. Ei auttanut polemiikki ja joukkokurinpito. Pian hän seisoj pankkikirja kädessään ja oli jonon ykkönen. Siitäkö vasta riemu nousi. Mummelit ynnä muut asiakkaat tykkäsivät vuorostaan huonoa. Pankkialissa alkoi kova puheensorina siitä, millainen juopporatti jonon keulassa seisoj. Nopeaan tahtiin viimeisen viiden vuoden ajalta käytiin läpi kyseenalainen ja pitkä juopotteluennätysten kunniataulukko. Tuomio oli ankara, mies on täysi heittiö eikä ukolla ole mitään virkaa.

Nopeasti hän alkoi hoitaa pankkiasioitaan kassalla. Salista voimistuivat äänet ja huudot, ettei miehelle saa antaa rahaa. Ukko kantaa ne suoraan kauppaan eikä anna vaimolleen Shuralle (Aleksandrille) yhtään mitään. Mikäli ukkoraasu saa nyt rahat käteensä, hän juo ne oitis kurkusta alas ja perhe joutuu taas nälkäkuurille. Hänelle ei saa luovuttaa rahaa! Jonossa aprikointiin ukon jopa ottaneen pankkikirjan kotoaan vaimonsa tietämättä, sellaista oli kuulemma sattunut ennenkin. Puheensorina oli kovaa ja huudot kävivät koviksi, taisi siinä pari naistä nyhtäistä miestä etäämmälle kassaluukulta. Äänet salissa olivat voimakkaita ja ihmiset vihaisia. Kassalta poistui mies sadatellen kiukkuisena ja ruplattomana.

Kiihkeä keskustelu ja äänekäs puheenpurpatus päättyivät aivan kuin itsestään, ihmiset alkoivat nyökytellä tyytyväisinä ja keskustella siitä, kuinka alkoholi sopii kaikille, mutta rajansa täytyisi tietää. Ymmärsin nopeasti, kuinka ihmiset ajatuksissaan tekivät oikein ojentaessaan suorasukaisesti selvästi sivuraiteille joutunutta kanssakansalaista.

Jukka Kim

Suomi-Venäjä-Seuran Porin osaston varapuheenjohtaja